

Pán v čiernom

Bol to normálny deň ako každý iný. Škola, úlohy, tréningy alebo iné krúžky. Mali sme matiku a potom dlhú prestávku. Rozhodli sme sa ísť s kamoškou na záchody na horné poschodie.

Keď že má rada strašidelné ako ja, zobrali sme si so sebou oujia dosku. Oujia doska, je doska, pomocou ktorej sa dokážeme dorozumievať s ľuďmi zo záhrobia. Má aj svoje veľmi dôležité pravidlá, ktoré sa nesmú porušiť, inak nám hrozí nebezpečenstvo.

„Prosím ťa, čo by sa pri tomto mohlo pokaziť?“ spýtala sa ma, no ja som nevedela odpovedať. Napadlo mi pár vecí, ale nechcela som ich povedať, veď by ma vysmiala, že sa bojím. Položili sme si dosku na zem a sadli sme si k nej. Mali sme aj pohár, ktorý sme potrebovali na komunikáciu. Položili sme pohár na dosku a prsty zase na pohár. Potom odznela prvá otázka: „Je tu niekto?“ povedala Lenka ešte smelo. Tajne som si želala, aby sa pohár nezačal posúvať. Zatvorila som oči. V tej chvíli som zacítila nepríjemný pocit v prstoch. Otvorila som oči a pohár sa presunul na okraj dosky, kde bolo napísané: Áno. Pozreli sme sa na seba vydeseným pohľadom.

„Zomrel si tu v tejto škole?“ spýtala som sa so zatajeným dychom. Pohár s našimi prstami sa začal pohybovať na doske. Zacítila som zvláštny pocit v prstoch, lebo odpoveď bola: Áno. Chceli sme to ukončiť, ale v pohári, ktorý bol otočený dole, sa začal tvoriť dym. Úplne sme zabudli, že už pred pár minútami zvonilo. Lenka sa postavila a nechtiac prevrátila pohár s neznámym dymom. Zobrali sme dosku a ponáhľali sme sa na hodinu. Stále som premýšľala, čo to bol za dym. Po dlhšom čase by som už povedala, že sa mi to len zdalo.

Po škole som šla domov a neskutočne ma rozbolela hlava. Bola som sama. Bola som smädná a tak som išla do kuchyne. V tom som počula kroky! Akoby z obývačky! Bola som si úplne istá, že som doma sama. No pre istotu som zvolala: „Haló, je niekto doma?!“ Nikto sa mi neozval. Napila som sa a išla som sa učiť na zajtrajší test z biológie. Prešla hodina a domov stále nikto neprichádzal, ani som sa nečudovala, veď som prišla po štvrtej hodine. Od učenia ma odpútal tresknutie vo vedľajšej izbe. Šla som sa tam pozrieť, no nikto tam nebol. Pozrela som sa von oknom a zrazu som uvidela postavu. Stála za plotom a pozerala sa smerom na našu záhradu. Pomyslela som si: „Možno to je iba okoloidúci, tí tadeto chodia často.“ Sadla som si za počítač a pracovala ďalej. „Konečne!“ povedala som nadšene. Domov prišli rodičia. Dokončila som prácu a išli sme sa navečerať.

Večera prebiehala ako vždy. „Pozrite!“ Zbadala som nejakú postavu cez okno. Bol to muž. Bol celý v čiernom, mal kožené topánky a hnedý klobúk. Do tváre mu však vidieť nebolo. Kričala som, ukazovala rodičom, no oni sa na mňa pozerali ako na idiota. Nikoho nevideli. Ani ja som ho tam už nevidela...

Po tomto strašidelnom zážitku som zavolała Lenke a všetko som jej vyrozprávala. Neverila som vlastným ušiam, čo mi povedala. Stalo sa jej niečo podobné, bol to ten istý pán. Povedala mi, že stál pred ich panelákom a neskôr niekto zazvonil. Pozrela sa cez „kukátko“ a tam stál muž. Ani ona mu nevidela do tváre, iba si všimla hnedý klobúk. Vôbec som túto noc nespala, stále som mala pred očami toho muža. Bála som sa.

Na druhý deň ráno, keď som vošla do kuchyne, som skoro nedýchala. Všetko bolo zničené! Rozškriabaná stena, rozbité poháre, taniere a všetko krehké. Opäť som začula kroky, naskočili mi zimomriavky, keď som zacítila, že niečo steká po mojom chrbte. Bola to krv, ktorá na mňa kvapkala zo stropu. Pozrela som sa hore. Na strope bolo krvou napísané: „Som tu!“ Rozbehla som sa do spálne, kde spali moji rodičia. Vôbec som sa nečudovala, zistila som, že sú ešte len 3 hodiny ráno. Vrátila som

sa do kuchyne. Úplne som onemela, keď som zazrela postavu muža v našej obývačke. Bol to on! Zdvihol hlavu a ja som mu hľadela do tváre. Ohromilo ma a zároveň vystrašilo, oči mal čierne ako tá najtmavšia noc a pery prešívane asi šiestimi stehmi. Vykrikla som a mamina s ocinom hneď pribehli. No nebolo im jasné, čo sa stalo. Ako keby sa nič nestalo. Kuchyňa bola v poriadku, žiadny nápis na strope a ani záhadná postava v obývačke. Vôbec som tomu nerozumela. Lahla som si, podarilo sa mi zaspáť aspoň na tie tri hodiny. Potom mi zazvonil budík. Obliekla som sa a ocino ma odviezol do školy.

Keď som uvidela Lenku, veľmi som sa potešila. Vôbec ma neprekvapilo, keď mi povedala, čo sa stalo u nich. Takmer presne tá istá situácia ako u nás. Vošli sme do budovy a hneď nás zastavila naša triedna učiteľka: „Nechodte na horné záchody!“ povedala nešťastným tónom. Spomenuli sme si, že presne na tých istých záchodoch sme hrali oujia dosku. Nevedela som sa sústrediť na vyučovanie a premýšľala nad všetkým, čo sa udialo. Neposlúchli sme učiteľku a predsa odišli na záchody.

Na chodbe horného poschodia sme začuli nejaké kroky. Pozreli sme sa za seba, ale nikto tam nebol. „Tresk!“ buchli dvere tesne vedľa nás. Rýchlo sme sa rozbehli k záchodom. Po tele mám prechádzal mráz. Stáli sme tam ako prilepené k zemi. Na stene bolo krvou napísané: Vidím vás. Nevedela som, čo urobiť a chcela som sa rýchlo vrátiť do triedy. Toto som vážne nečakala...

Mia Sophie Rudolphi

Sekunda